

իմն, ըղբղի տկարութիւն մը ևս վրայ հասնելով, կամ հիւանդանոցներու մէկ անկիւնը իւր թշուառ կեանք կը վճարէ, և կամ իւր ընտանեաց քով իւր և իւր ընտանեաց թշուառութիւններուն չը կրնար տոկար, իւր յուսահատ կեանքը անձնասպանութեամբ կը վճռէ, հախառտի աստուածային և մարդկային ամեն օրինաց, և այս եղանակաւ ինքը կը վերջանայ, բայց իւր թողած թշուառութիւնը կը մնայ և կը շարունակէ այդ խղճալեաց վրայ, և գնացողի ետեւէն կ'երթայ անէծք նզովք նախատինք ու արհամարհանք: Ահա իրենց դէմ հասակի մէջ բարեոք չընթացողը և տնտեսութիւնը չը գիտցող և խնայողութեան ետեւէն չը գնացողներուն վիճակը և վախճանը:

Խորին Վարդապետ
Միխիլեան:

ՇՈՒՇԱՆ

Շ Ա Ի Ա Ր Շ Ա Ն Ա Յ

Շարագրեաց

Գ. Վ. Սրտանյութեանց.

Հինգերորդ դարու Հայոց Աղբի քանչելի նահատակութեան հանգէսն, որ անմահացած է Եղիշէ Վարդապետի անմահ գրչաւ և ժամանակ ժամանակ եռանդ ու խանդ աղբած է հայրենասէր ոգիներու և բաղմամբիւ երգաբաններ ու վիպասաններ յերեւան հանած աղբային գրական ասպարիղի վերայ, այս անգամ նոյն բոցալաւ եռանդով ողբելորած է Ղլարեգին վարդապետն Սրտանյութեանց, Հայոց Աղբի

գին Շաւարշանայ ծաղիկներէն Շուշան մի ընծայելու, որ հայրենասիրութեան ուղևոր ուղեգրած է, քրիստոնէական ցօղով զուարթացած և Հայ Հայրենեաց արեւով ծաղկած և ուղեւորացած:

Սիրուն է այս Շուշան, վասն զի Հայրենասիրութեան և Ազատութեան հոտ կը բուրէ: Վեղեցիկ է այս Շուշան, վասն զի կը գրաւէ ու կը տանի մեր հոգին ու սիրան այն դարն, որ Հայոց կենդանութեան դարն է, այն դաշտն, որ Հայոց քաջաց նահատակութեան դաշտն է, այն դարաստանն, որ ծաղկալից եղած է ոչ թէ անձրեւաբեր ամպերէն, այլ մեր սուրբ և արիւնաբուղիս վկայից ցանեալ և ցրուեալ սպիտակ սկիւրներէն:

Ով որ զՀայն նոյն դաշտն ու դարաստանն կը տանի, իւր կենդանութեան վայրն կը տանի, և ով որ կենդանութիւն կը սիրէ, պէտք է որ նոյն դաշտէն ծաղիկ մը հոտոտէ, այսօր Վարդ, վաղիւն Շուշան, ասպա Մանիշակ, ասպա Բալասան, և այլն:

ԺԱՄԱՆԱԿԱԳՐԱԿԱՆՔ

Յունաց նորնոր Պատրիարքն Սուրբ Յարութեան Աշխարհամտորան Տաճարին մէջ հանգիստալէս Եպիսկոպոս ձեռնադրուեցաւ, և օթն եպիսկոպոսաց ձեռք, ի ներկայութեան եկեղեցական և աշխարհական խումբ բաղմունութեան:

Ձեռնադրութենէն զինի սլաշտօնական այցելութիւններն սկսան, և այժմ Պատրիարքական վարչութեանն նորոգ